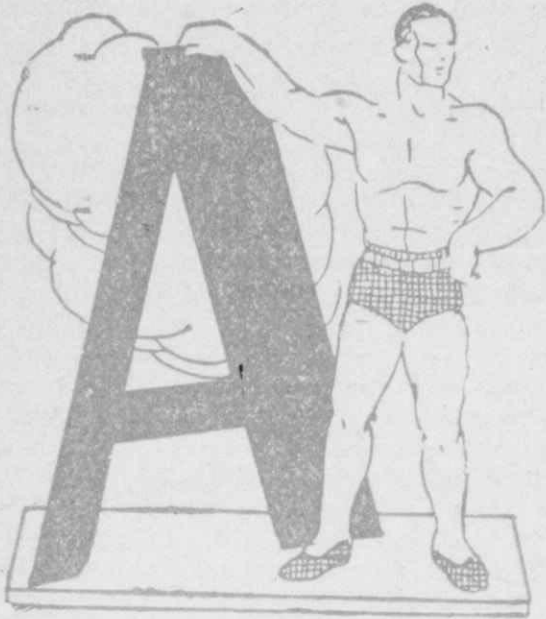

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

ΠΟ τίς πιό ένδιαφέρουσες συναντήσεις πού έδωσα κατά την περίοδο εκείνη της σταδιοδρομίας μου, ήταν ή πάλη μου με τον περίφημο «Στραγγαλιστή», τό 1921 στον «Αγιο Λουδοβίκο». Ήταν μία πάλη από τίς πιό δραματικές, αλλά την πλήρωσα πολύ άκριβιά. Γιατί ό αντίπαλός μου, ένδπαλεύαμε, μου έδωσε, παρά τους κανονισμούς, μία κλωτσιά στο κεφάλι πού μου προ-

κάλεσε διάσεισι του έγκεφάλου.

Τό πάθημά μου αυτό με κράτησε πολύ καιρό μακριά από την παλαίστρα. Έμεινα αρκετές εβδομάδες στο νοσοκομείο και όταν βγήκα μου είχαν απαγορεύσει για κάμποσο διάστημα όχι μόνο να παλαιώ, αλλά άκόμη και να προπονούμαι.

Άλλά ό μεγαλύτερος κίνδυνος πού πέρασα είνε όταν άρχισα να ύποφέρω από τά μάτια μου. Από τά διάφορα κτυπήματα πού έτρωγα, τά μάτια μου είχαν προσβληθή βαρύτατα. Οί γιατροί πού με εξέτασαν, δέν έκρυσαν την άνησυχία τους. Υπήρχε μεγάλος φόβος μήπως χάσω την όρασί μου. Αν άκολουθούσα την άυστηρή δίαιτα πού μου ώριζαν, θά έσωζα τό φώς μου, αλλά ή πάλη μου ήταν απαγορευμένη.

Αυτό για μένα ήταν ένα μεγάλο κτύπημα. Είχα αφιερώσει όλη τη ζωή μου από μικρό παιδάκι για να γίνω ένας καλός παλαιστής. Αυτό ήταν τό όνειρό μου, αυτό ήταν ή φιλοδοξία μου. Και τώρα πού άρχιζα να βλέπω τον δρόμο άνοιχτό μπροστά μου, να μου λέν έτσι σκληρά και άπότομα: «Δέν θά ξαναπαλαίψης πειά!» Η άπελπισία μου ήταν μεγάλη και τόσο περισσότερο, πού δέν έβλεπα τίποτε άλλο για τό μέλλον, δέν είχα κλίσι σε τίποτε άλλο, ούτε μου ήταν δυνατόν πειά να ξαναρχίσω την βιοπάλη. Και τότε άπεφάσισα να έπιβληθώ τόσο πολύ στον έαυτό μου να άκολουθήρω τόσο πιστά όλες τίς συμβουλές των γιατρών, να κάνω όλη τη θεραπεία πού μου είχαν ώρισει, ώστε να γιατρέψω έντελώς τά μάτια μου και να μπορέσω να έπιδοθώ και κάλι στον άθλητισμό.

Και πραγματικά έπέτυχα. Μου έστοίχισε πάρα πολύ αυτό, γιατί ή θεραπεία ήταν και όδυνηρή και ένκνευριστική και για έναν άνθρωπο σαν και μένα, μαθημένο όλη μέρα να γυμνάζεται, να περπατάει και να βρίσκει σε κίνησι, ήταν πραγματικό μαρτύριο τό να κάθωμαι καρφωμένος σε μία πολυθρόνα μέσα στο μισοσκοτάδο. Η θέλησίς μου όμως ήταν άκατάβλητη και ή έπιμονή μου έπίσης. Έλεγα στον έαυτό μου: «Αυτά είνε προσωρινά, θά περάσουν. Αν όμως δέν κατορθώσης να νικήσης τώρα, θά γίνης ή αίτία να καταστραφή, όλόκληρη ή ζωή σου».

Η σκεψις αυτή μου έδινε ύπομονή και θάρρος και με βοήθησε να τά βγάλω πέρα. Κ' οι γιατροί οι ίδιοι δέν τό έπίστευαν όταν είδαν πως δέν είχε πειά άπομείνει ίχνος από την πάθησί μου και πως ή όρασίς μου δέν διέτρεχε πειά κανένα κίνδυνο.

Ξανάρχισα λοιπόν σιγά-σιγά να προπονούμαι και να παλεύω, αλλά σιγά-σιγά και με σύστημα. Ήθελα πραγματικά να φθάσω ψηλά, τώρα πειά όχι μονάχα για τον έαυτό μου, αλλά και για τίς τούς συμπατριώτες μου. Στην Άμερικη ύπήρχαν την εποχή εκείνη πολλοί Έλληνες παλαισταί, από τους όποιους άρκετοί ήταν πολύ καλοί, κανείς όμως δέν μπορούσε ν' άποκτήση τον τίτλο του πρωτοπαλαιστού. Αυτό τον τίτλο φιλοδόξησα να τον άποκτήσω έγώ, για να ίκανοποιήσω και τον δικό μου πόθο και τον πόθο των Έλλήνων. Και σ' αυτό τό έργο έβάλληκα με όλο μου τό ζήλο και

με όλη μου την καρδιά.

Έν τώ μεταξύ πολύ συχνά άναγκαζόμουν να μένω επί μακρά διαστήματα μακριά από την παλαίστρα για να συνέρχωμαι από τά κτυπήματα πού έτρωγα. Η σοβαρώτερη περίπτωσης ήταν τό 1926, όταν έσπασα τό χέρι μου, ή μάλλον άκόμη χειρότερο έπαθα άποκόλλησι των μυώνων του χεριού. Αυτό μου συνέβη σε μία πάλη πού έδωσα σ' ένα μικρό χωριό της Άμερικης μ' έναν άσήμαντο παλαιστή. Το έκανα λαθή του κεφαλιού και αυτός έσύρθηκε ως τη γωνία και καθώς έκανε να έλευθερωθή, μου έγύρισε τό χέρι μου και μου τό έσπασε. Ο πόνος πού αισθάνθηκα ήταν άπερίγραπτος. Άκόμη ως τώρα τον θυμάμαι. Έν τούτοις μ' όλους τους φρικτούς πόνους πού έννοιωθα, έξακολούθησα την παλη και στο τέλος ένίκησα. Έννοείται πως κατόπιν έπεσα άναίσθητος, κλείσθηκα πάλι για κάμποσο καιρό στο νοσοκομείο και επί ένάμισο χρόνο έξακολούθησα να κάνω ήλεκτροθεραπεία με ύπεριώδεις άκτίνες. Αυτά όμως τά είχα πάντοτε ύπ' όψιν μου και ούδέποτε ένα δυνατό χτύπημα πού χρειάζεται μακροχρόνια και πολυώδυνη θεραπεία, ούδέποτε οι πόνοι πού αισθάνθηκα ή και ή ήττες πού έγνώρισα, μ' έκαναν ν' άπογοητευθώ ή ν' άποφασίσω να εγκαταλείψω την πάλη για τίποτε άλλο. Μ' άρέσει ή πάλη. Όχι μόνον για τη νίκη και για την δόξα πού φέρνει, αλλά μ' άρέσει γιατί όταν παλεύη κανείς άναπτύσσει όλη του την ένεργητικότητα, την έτοιμότητα και την ευστροφία του. Δέν δουλεύουν μόνον τά χέρια του και τά πόδια του. Πρέπει να δουλεύη και τό μάτι του και τό μυαλό του και μάλιστα να δουλεύουν με άστραπιαία γοργότητα. Πρέπει κανείς να μαντεύη τί πρόκειται να κάνει τώρα ό αντίπαλός του και στη στιγμή να βρίσκη τρόπο πως να έξουδετερώση την έπίθεσί του, πρέπει να ζέρη πότε να έξοικονομή τίς δυνάμεις του και πότε να θάζη τά δυνατά του. Ύστερα, κάθε αντίπαλος παρουσιάζει ένα καινούργιο ένδιαφέρον αντικείμενον μελέτης. Καθένας έχει τίς δικές του μεθόδους, τά δικά του κόλπα και πρέπει κανείς να τον μελετήσει καλά για να μπορέση να τον νικήση. Πρέπει να έξετάση την σωματική του διάπλασι, σε τί είνε δυνατός και σε τί ύστερεί και να κανονίση αναλόγως με τί τρόπο θά τον άντιμετωπίση. Έπειτα ή πάλη μου άρέσει και για έναν άλλο λόγο: Για την άπόλαυσιν άναναπαύομαι όταν έχω κουρασθή πολύ.

Οί άνθρωποι πού δέν κουράζονται, πού περνούν μία ζωή καθιστική και ήσυχη, δέν την έχουν γνωρίσει ποτέ αυτή την ευχαρίστησι πού δίνει ή άνάπαυσις ύστερα από ένα μεγάλο κόπο. Και όμως θά έπρεπε να την είχαν γνωρίσει, γιατί είνε μία από τίς βαθύτερες και τίς πιό άγνές άπολαύσεις. Να έχης παλαίψει επί ώρες, να έχης σκονιστή, να έχης ιδρώσει και ύστερα να κάνης τό μπάνιο σου και να άπλώνης όλα σου τά μέλη άναπαυμένος, μα ύπάρχει καλύτερος παραδεισος;

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ ΛΥΝΤΣΑΡΙΣΜΑ

Η σοβαρή σταδιοδρομία μου άρχίζει ώστόσο από τό 1927. Από τότε άρχισα να γίνωμαι πραγματικά γνωστός, να παλεύω με σοβαρούς παλαιστές και κάθε μου πάλη να θεωρηται σαν ένα σημαντικό άθλητικό γεγονός. Είχα έν τούτοις ν' άντιμετωπίσω πολλές άντιδράσεις γιατί ήμουν ξένος και σ' Άμερικανοί είνε πολύ άφωσιωμένοι στους άθλητάς των. Όταν νικούσα κανέναν Άμερικανό και μάλιστα στις έπαρχιακές πόλεις, με χειροκροτούσαν και με συνέχαιραν, αλλά όλοι φαίνονταν άρκετά κακοφανισμένοι.

Για φορά μάλιστα κινδύνευσα σε μία πάλη να λυντσαρισθώ.

Αυτό συνέβη τό 1927. Έπάλαψα σε μία πόλι της Άμερικης με έναν παλαιστή άρκετά δυνατό, αλλά ίδίως έξαιρετικά δημοφιλή. Η αίθουσα όπου θά γινόταν ή πάλη, ήταν γεμάτη από φίλους και θαυμαστάς του αντίπαλου μου, πού είχαν μαζευτή εκεί με την έλπίδα να πανηγυρίσουν τον θρίαμβο του άγαπημένου τους παλαιστή.

Μαζύ με τους άλλους θεατάς είχε έρθει κι' ένας, ό όποιος μάλιστα είχε πάρε θέσι όχι κάτω στο άμφιθέατρο, αλλά κοντά στην παλαίστρα, έντελώς κολλητά στα σχοινιά. Ο άνθρωπος αυτός είχε κάποτε και δημοσία θέσι, αλλά τον είχαν βγάλει γιατί ήταν έξαιρετικά σκληρός και ήταν γνωστός τύπος παλληκαρά.

Στην Αμερική οί εκ συστήματος παλληκαράδες για κάθε άνθρωπο που σκοτώνουν, χαράζουν και από μια χαρακιά στην κάννη του πιστολιού τους. Αυτός λοιπόν ο φίλος μας είχε πεντε χαρακίες στο πιστόλι του, είχε δηλαδή στο ενεργητικό του πέντε φόνους!

Αυτό έννοείται, εγώ τότε δέν τὸ ἤξερα, ἀργότερα ὅμως ἐλαθά πικράν πείραν. Ἐπιπλέον ὁ παλληκαρᾶς αὐτὸς ἦταν καὶ μεθυσμένος καὶ ὠρέτο ὑπὲρ τοῦ δικοῦ του παλαιστοῦ. Τὸ δὲ ἀστείοτερο ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι στὸ διάστημα τῆς πάλης, σὲ μιὰ στιγμή πού με τὸν ἀντίπαλό μου εἶχαμε φθάσει ὡς τὰ σχοινιά καὶ ἐγὼ εἶχα στερεωθῆ σ' αὐτὰ γιὰ νὰ κρατηθῶ, ὁ κύριος αὐτὸς, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τίποτε, πέρασε τὸ ποδᾶρι του ἀνάμεσα στὰ σχοινιά ἔτσι ὅπως ἦταν καθισμένος καὶ μ' ἔσπρωχνε μ' αὐτὸ γιὰ νὰ μῶ μέσα.

Ἐγὼ γύρισα καὶ τὸν ἐκύτταξα, ἀλλὰ δέν εἶπα τίποτε. Σὲ λίγη ὥρα πάλι ὁ ἀντίπαλός μου κι' ἐγὼ φθάσαμε κοντὰ του καὶ πάλι ἐκεῖνος θέλησε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ἴδιο καὶ νὰ ὑποβηθῆ τὸ φίλο του, ἀλλὰ τότε ἀναγκάστηκα νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν διαιτητὴ πού τὸν ἀνεκάλεσε στὴν τάξι.

Στὸ τέλος ὅμως τῆς πάλης τὰ πράγματα ἦρθαν πολὺ σκοῦρα. Καθὼς ἐπάλευα με τὸν ἀντίπαλό μου, τὸν ἔρριξα κάτω καὶ ἐκεῖνος ἐχτύπησε ἄσχημα καὶ ἔπεσε ἀναίσθητος. Ὁ κόσμος — καὶ ἐγὼ μαζί — περίμενε λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ σὰν εἶδε ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ξαπλω-

μένος χάμω καὶ σὲ λίγο ἀναγκάστηκε νὰ ἔρθῃ ὁ γιατρός καὶ νὰ πῆ νὰ τὸν βγάλουν ἔξω, ἐξαγριώθηκε ἐναντίον μου. Φαντάσθηκε πὼς ἐγὼ τὸ εἶχα κάνει αὐτὸ ἀπὸ κακία, γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἀντίπαλό μου γιὰ τὴν δημοτικότητα πού εἶχε.

Ἀγρίεψε λοιπὸν σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε σηκώθηκε ἀπὸ τίς θέσεις του, ἀρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ χτυπᾷ πόδια καὶ χέρια καὶ νὰ με ἀπειλῆ. Ὁ διαιτητὴς ἀναγκάστηκε νὰ φωνάξῃ τὴν ἀστυνομικὴ δύναμι, ἡ ὁποία ἔτρεξε καὶ ἀνέβηκε στὴν παλαίστρα καὶ ἔκανε γύρω μου ἀλυσίδα γιὰ νὰ με προστατεύσῃ.

Ὁ κόσμος ὅμως ἀντὶ νὰ ἡσυχάζῃ, γινόταν ὀλοένα καὶ περισσότερο ἀπειλητικός. Ἐφώναζαν:

— Νὰ τὸν λυντσάρουμε!
— Νὰ τὸν σκοτώσουμε,
πού μᾶς ἐσκοτώσε τὸν ἀγαπημένο μας παλαιστή!
— Θάνατος στὸν ξένο!

Ἄλλοι σφύριζαν, ἄλλοι δοκίμαζαν νὰ σπάσουν τὴ ζώνη, ἄλλοι πετοῦσαν ὅ,τι κρατοῦσαν στὰ χέρια τους. Ἡ θέσις μου ἦταν στ' ἀλήθεια τραγικὴ. Ἐβραζα ἀπὸ ἀγανάκτησι, γιὰ τὴν ὅλη αὐτὴ ἡ ἐχθρότης τοῦ πλήθους ἦταν ἀδικη, ἀλλὰ θρισκόμουν σὲ ἀπόλυτη ἀδυναμία νὰ κάνω τίποτε καὶ ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ μένω ἀκίνητος καὶ ἀμίλητος στὴ θέσι μου καὶ νὰ δίνω ὅσες λιγότερες ἀφορμὲς μποροῦσα γιὰ νέες ἐκδηλώσεις ἐναντίον μου.

Στὸ μεταξὺ ὁ παλληκαρᾶς ἐκεῖνος πού εἶχε ἐπέμβει κατὰ τέτοιο λαμπρὸ τρόπο στὸ διάστημα τῆς πάλης, εἶχε περάσει μέσα ἀπὸ τὴ ζώνη καὶ στεκόταν κοντὰ μου, δῆθεν γιὰ νὰ με προστατεύσῃ με τὸ περίστροφο στὰ χέρια, στὴν πραγματικότητα ὅμως ἦταν ἀκόμη πιὸ ἄγριος καὶ πιὸ ἀπειλητικός ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του. Σὲ μιὰ στιγμή δέν κρατήθηκε καὶ γυρίζει καὶ μοῦ λέει:

— Ἐτσι μοῦρχειται μιὰ ἰδέα νὰ σὲ σκοτώσω ἐγὼ με τὸ πιστόλι μου.

— Καὶ δέν τὸ κάνεις; τοῦ λέω. Τοῦλάχιστον ἔτσι θὰ πάω μιὰ καὶ καλὴ, δέν θὰ με κάνουν κομμάτια τοῦτοι ἐδῶ.

Ὅσο περνοῦσε ὅμως ἡ ὥρα καὶ ὁ κόσμος δέν ἡσυχάζε, τόσο μεγάλωνε ἡ ἀπόγνωσις μου. Ἀρχισα νὰ πλάθω με τὸ μυαλό μου τὰ πιὸ τρελλὰ σχέδια γιὰ νὰ σωθῶ. Στὴν ἀνάγκη, σκέφθηκα, θ' ἀρπάξω τοῦτον ἐδῶ τὸν παλληκαρᾶ,

θὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τὰ πόδια καὶ στριφογυρίζοντάς τον σὰν ρόπαλο, θ' ἀρχίσω νὰ χτυπῶ δεξιὰ-ἀριστερὰ γιὰ ν' ἀνοίξω δρόμο. Ἄν με σκοτώσουν με σκότωσαν, θὰ ἔχω τοῦλάχιστον στὸν κάνει μιὰ ἡρωικὴ ἐξοδο. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἐλπίς νὰ σωθῶ καὶ νὰ μὴ θρισκῶμαι ἐδῶ κλεισμένος σὰν τὸν ποντικό στὴ φάκα.

Εὐτυχῶς δέν χρειάστηκε νὰ θάλω σ' ἐκτέλεσι αὐτὸ τὸ τρελλὸ σχέδιό μου. Ὁ θυμὸς τοῦ κόσμου ἀρχισε νὰ πέφτῃ λίγο-λίγο καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἦρθε καὶ ἄλλη ἀστυνομικὴ δύναμις καὶ αὐτὴ κατῶρθωσε ν' ἀνοίξῃ δίοδο ἀνάμεσα στὸ πλήθος καὶ νὰ με βγάλῃ ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο καὶ νὰ με συνοδεύσῃ ὡς τὸ ξενοδοχεῖο μου. Ὁ παλληκαρᾶς δίπλα μῶ πάντοτε.

— Ἐμένα πού με βλέπεις, μοῦ λέει, ἔχω σκοτώσει ὡς τώρα πέντε ἀνθρώπους καὶ δέν τῶχα σὲ τίποτε νὰ σὲ σκοτώσω καὶ σένα. Ἐχε ὅμως χάρι πού εἶσαι ξένος καὶ δέν τὸ καταδέχομαι νὰ τὸ κάνω ἕνα τέτοιο πράγμα.

Στὴν ἐξοδο, σὰν βγαίναμε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῆς πάλης, ὁ κόσμος μοῦ φώναζε:

— Νὰ μὴν ξανάρθῃς!
— Οὔτε νὰ ξαναπατήσῃς ἐδῶ τὸ πόδι σου!
— Ἀσφαλῶς δέν θὰ ξανάρθω σὲ μιὰ πόλι πού φέρονται τόσο ἄσχημα στοὺς ξένους, τοὺς ἀπάντησα κι' ἐγώ.

Ἐπειτα ὅμως, ὅταν ἔφθασε στὸ ξενοδοχεῖο μου, ἔτρεξαν καὶ με θρήκαν οἱ δημοσιογράφοι καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐξιστόρησα ὅλα ὅσα ἔγιναν καὶ τοὺς ἐξεδήλωσα τὴν ἀγανάκτησί μου γιὰ τὸ φέριμο τῶν συμπολιτῶν τους. Τὴν ἄλλη μέρα ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἰσαρραμμένα στὶς ἐφημερίδες, συνοδευόμενα ἀπὸ σχόλια τῶν δημοσιογράφων, ὅτι πραγματικὰ αὐτὰ πού ἔγιναν δέν ἔπρεπε με κανένα τρόπο νὰ γίνουν. Καὶ τόση ἐντύπωσι ἔκαναν αὐτὰ πού ἔγραψαν ἢ ἐφημερίδες, ὥστε τὴν ἴδια ἡμέρα, προτοῦ νὰ φύγω, ἦρθαν καὶ με ἐπεσκέφθησαν ἢ ἀρχῆς τῆς πόλεως καὶ μοῦ ζήτησαν συγγνώμη καὶ με παρακάλεσαν νὰ τοὺς κάνω συχνὰ τὴν εὐχαρίστησι νὰ τοὺς ἐπισκέπτωμαι.

Καὶ ὄχι μονάχα ξαναπατήσα, ἀλλὰ πηγαίνω συχνὰ ἀπὸ τότε καὶ πάντοτε γίνομαι δεκτὸς φιλικώτατα. Τὸν παλληκαρᾶ ὅμως δέν ἔτυχε νὰ τὸν ξανασυναντήσω.

Αὐτὰ, βλέπετε, ἔχει τὸ ἐπάγγελμά μου. Δέν γίνεται κανένας παλαιστής ἀθρόοις ποσὶ. Οἱ κίνδυνοι εἶνε διαρκεῖς καὶ ἀλλεπάλληλοι. Σὰς τὸ τονίζω αὐτὸ γιὰ τὴν ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ἰδίως νομίζου πὼς παλαιστικὸ μάτς σημαίνει παιχνίδι. Φαντάζονται δηλδὴ τόσο ἀπλᾶ τὰ πράγματα!

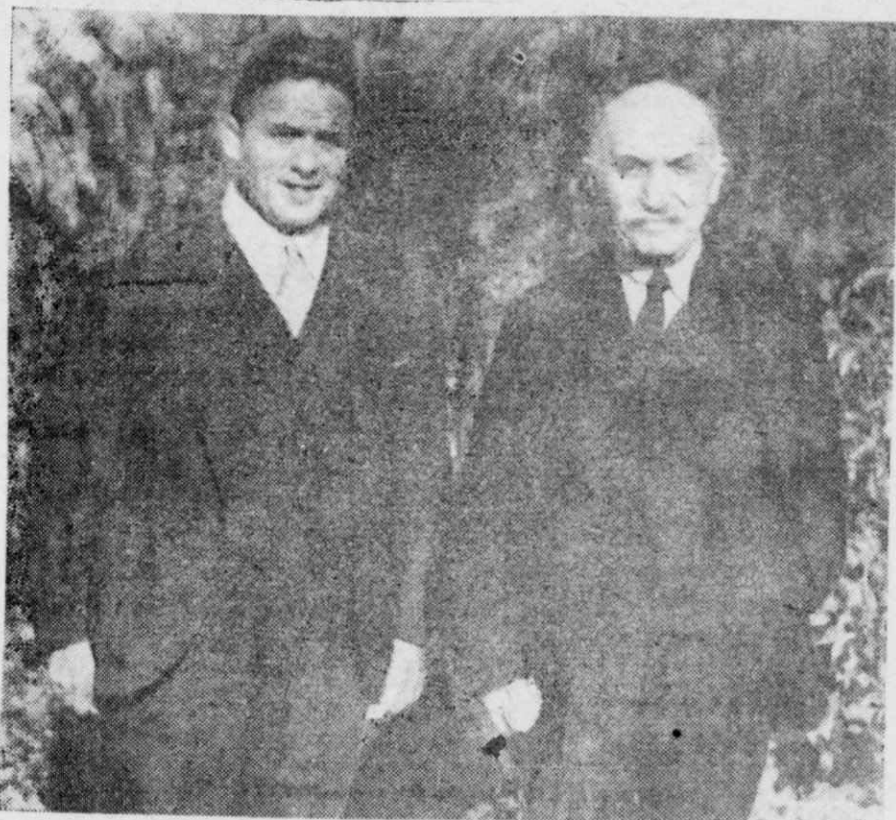
Καὶ ὅμως ὁ παλαιστής παίξει διαρκῶς τὴ ζωὴ του. Δέν εἶνε δύσκολο νὰ βγῆς ἀπὸ ἕνα μάτς, ἂν ὄχι πτώμα χωρὶς πνοή, σακάτης ὅμως γιὰ πάντα.

Δέν ὑπάρχει καμμιά ὑπερβολὴ στὰ λόγια μου. Ἄλλωστε θὰ διαβάσετε συχνὰ στὶς ἐφημερίδες σχετικὰ γεγονότα ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ. Ἀνθρωποὶ ἐξαρθρώνονται, τσακίζονται, κατατραυματίζονται, σπάζουν τὰ πλευρὰ τους, τὸ κεφάλι τους, τὴ μέση τους.

Πάλι χωρὶς τέτοια τραγικὰ ἀπρόοπτα δέν γίνεται. Εἶνε δηλδὴ ἀδύνατον νὰ ἐννοηθῆ πάλι με τὸ γάντι.

Ὁ ἀγὼν εἶνε σκληρὸς, χωρὶς ἔλεος, φθάνει συχνὰ μέχρι θηριωδίας. Φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις. Ἐγὼ — καὶ τὸ λέγω ὄχι γιὰ νὰ περιαιτολογῆσω — ποτὲ δέν ἐπέδιδξα σκοπίμως πάνω στὸν ἀγῶνα τὴν ἐξόντωσι τοῦ ἀντιπάλου μου. Εἶμαι ὑπὲρ τῆς τιμίας πάλης, τῆς ἀπηλλαγμένης καννιβαλισμῶν.

ΕἰΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ Τζιμ Λόντος με τὸν ἀείμνηστο πρωθυπουργὸ Παναγῆ Τσαλδάρη.